

затратами на її задоволення. Методика аналізу конкурентоспроможності продукції насамперед містить такі важливі фактори як[3]:

- Дослідження ринку
- Збір даних про конкурентів
- Дослідження запитів покупців

Варто зазначити, що вище зазначені фактори формують складову потреб до виробу і визначення переліку показників оцінки конкурентоспроможності які включають в себе економічні, технічні та нормативні параметри.

Оцінка рівня конкурентоспроможності товару вимагає участі двох груп факторів: якісних та кількісних. При їх виборі будемо враховувати смакові характеристики пива, як напою, привабливість конкретної марки (у нашому випадку ТОВ «Микулинецький Бровар») у споживачів та місцеспоживання продукції. Дослідження конкурентоспроможності пивоварної продукції ускладнене тим, що не всі показники піддаються кількісному виміру, а отже, є незіставними.

Таким чином, розуміємо, що якість виготовленої продукції не є для організації панацеєю. Вона є засобом забезпечення ефективного функціонування та стійкого становища. Тому, якщо організація ставить собі за мету довго залишатися у ринковому середовищі, вона повинна приділяти першочергове значення якості готової продукції. Якість, на думку як вчених, так і виробників та споживачів забезпечує конкурентоспроможність товару. Цей показник складається з технічного рівня продукції і корисності товару для споживача через функціональні, соціальні, естетичні, ергономічні та екологічні властивості.

Використані джерела

1. Зіміна Г.К. Стандартизація системи управління якістю, згідно стандартів серії ISO 9000:2000 (у схемах): навч.–практ. посіб. К. Школа Адм. Управління Зіміної, 2018. 256 с.
2. Что такое входящий маркетинг или inboundmarketing? SeoProfy. URL: <http://seoprofy.ua/blog/wiki/chto-takoe-inbound-marketing> (дата звернення: 23.10.2021)
3. Плоткін Я. Забезпечення конкурентоспроможності підприємства. *Економіка України*. 2017. №2. С. 45-66.
4. Маркетинг [Електронний ресурс] : навч. посіб. / Н. Іванечко, Т. Борисова, Ю. Процишин [та ін.]; за ред. Н. Р. Іванечко. - Тернопіль : ЗУНУ, 2021. - 180 с., URL: <http://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/42757>.

Фрицька Олеся

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Кривокульська Н.М.)

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ПИТАННЯХ ОРГАНІЗАЦІЇ ДОЗВІЛЛЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

Дієва демократія потребує активної участі молодих громадян у житті суспільства та в процесах творення рішень, а також умов, які забезпечують таку участь.

В Україні 20% суспільства – це діти, 27% – молодь. Діти та молоді люди проживають у міських, сільських, селищних або новостворених територіальних громадах. Усі вони мають права, визначені в Конвенції ООН про права дитини й переглянутій Європейській хартії про участь молоді в місцевому та регіональному житті. Однак, не всі з них мають рівні можливості (бідність, нерівність у доступі до основних послуг, нерівність у праві на рівень життя, необхідний для фізичного, розумового, духовного, морального і соціального розвитку тощо). Тому, важливо, щоб рішення органів державної влади, органів місцевого самоврядування й суспільства захищали їх інтереси, відповідали їх потребам та враховували голоси дітей та молоді у процесі забезпечення місцевого розвитку.

У середині 90-х років минулого століття Рада Європи прийняла Європейську Хартію участі молоді в місцевому та регіональному житті, яка лягла в основу розробки відповідних законодавчих актів цілого ряду країн Європи. Хартія визначає принципи та шляхи участі молоді в житті суспільства (громади) та спонукає владу забезпечити необхідні умови для розвитку повноцінної участі та інтеграції молоді в сучасне життя та її участь у розбудові майбутнього їх громади та регіону [2].

Створення належних умов для участі молоді має враховувати такі основні принципи: участь молоді в житті громади уможливорює самостійний вибір; завдяки участі молоді політика загалом краще враховує її потреби; якщо проблеми молоді громада сприймає серйозно, то й молодь усвідомлює свою частку відповідальності в житті громади; молоді люди мають самі визначити, яку саме участь у житті громади вони можуть брати, а не виконувати вказівки дорослих [2].

Розкриваючи питання дозвіллевої діяльності, вкажемо на те, що «найзагальнішими вихідними положеннями педагогіки дозвілля є: принципи інтересу, єдності рекреації (відпочинку і відновлення сил) і пізнання, спільності діяльності [3].

Найважливіший принцип педагогіки дозвілля - принцип інтересу. Це зумовлено тим, що дозвіллева діяльність диктується особистими потребами людини, а інтерес виступає як її домінуючий мотив. Дозвіллева активність або пасивність людини повною мірою визначається лише наявністю або відсутністю інтересу до неї. Тому спонукання людини до певного виду дозвіллевої діяльності, як і включення в неї, повинно виходити з

урахування її інтересів, оскільки неврахований інтерес - це незадоволена потреба.

Принцип єдності рекреації і пізнання. Пізнання - це залучення людини до культури. Особистість живе і діє в умовах культури, культура наповнює собою особистість. Культура як творча й освітня діяльність звільняє людину від монотонного слідування біологічним інстинктам, багаторазово збагачує набір видів поведінки та діяльності, духовний світ людини. Засвоєння культури вимагає від людини активних зусиль, напруги, спроможності до самоосвіти, саморозвитку.

Принцип спільності діяльності. Дозвіллева діяльність як і будь-який інший вид діяльності може здійснюватися людиною як індивідуально, так і разом з іншими людьми. Але «разом» не означає «спільно». Спільність діяльності така взаємодія, у процесі якої люди знаходяться у певних стосунках взаємної залежності і взаємної відповідальності. Така залежність виникає тоді, коли успіх одного з учасників дозвіллевого заходу визначає успішність дозвіллевої діяльності інших, а невдача одного впливає на результат іншого. Ці умови повною мірою виявляють себе в педагогічно організованій дозвіллевій діяльності.

В сучасному суспільстві формування особистості є справою не лише педагогічних закладів. Активну роль у такій діяльності повинні відігравати органи місцевого самоврядування. Значимим також є розвиток дозвіллевих центрів, що охоплюють різні вікові категорії населення, різні суспільні структури (сім'ю, вулицю, любительські об'єднання, підліткові групи).

Важливим напрямом соціальної роботи органів місцевого самоврядування є організація дозвілля дітей та молоді. Дозвілля є діяльністю у вільний час поза сферою суспільної і побутової праці, завдяки якій індивід відновлює свою здібність до праці і розвиває в собі в основному ті уміння і здібності, які неможливо удосконалити у сфері трудової діяльності. Вільний час є одним з важливих засобів формування особи молоді людини, оскільки в умовах вільного часу найсприятливіше відбуваються відновні процеси, що «знімають» інтенсивні фізичні і психічні навантаження. Використання вільного часу дітьми та молоддю є індикатором їх культури, кола духовних потреб і інтересів. З огляду на це, органи місцевого самоврядування повинні вирішувати питання організації дозвілля дітей та молоді.

Спілкування молоді в умовах дозвіллевої діяльності задовольняє наступні її потреби: у емоційному контакті, співпереживанні; у інформації; у об'єднанні зусиль для сумісних дій. Все різноманіття форм спілкування молоді в умовах дозвіллевої діяльності можна класифікувати за наступними основними ознаками: за змістом (пізнавальні, розважальні); за часом (короткочасні, періодичні, систематичні); за характером (пасивні, активні); за

спрямованістю контактів (безпосередні і опосередковані).

Стосовно організації дитячого дозвілля, треба врахувати те, що діти поділяються на різні вікові групи: молодші школярі; підлітки; старшокласники. Важливо, щоб організація виховної діяльності та дозвілля відповідала сучасним потребам і запитам дітей.

Основними завданнями організації дозвілля є: забезпечення всебічного розвитку дитини; формування суспільно-громадського досвіду особистості; розвиток, стимулювання та реалізація її духовного і творчого потенціалу; створення системи пошуку, розвитку й підтримки юних талантів, обдарувань; залучення до соціокультурних цінностей; задоволення потреб у професійному самовизначенні; виховання вольових якостей, формування активної життєвої позиції, здорового способу життя засобами фізичної культури, спорту та просвітницької роботи [4].

Для молодших школярів (6-10 років) характерне бажання вчитися, щоб більше пізнати світ. Саме в цьому віці формується наполегливість, працьовитість, відповідальність. Діти цього віку опановують моральними нормами та правилами поведінки, у них формується самостійність [4].

Для підлітків (10-15 років) характерна потреба пізнати себе, показати себе, знайти однодумців, проходить активний процес професійної орієнтації. В цьому віці діти особливо чутливі, вони вперше закохуються, у них починається статеве формування; формуються такт, почуття як порядність, доброзичливість, милосердя, гідність, совість... Тому індивідуальні, групові бесіди найбільш ефективні у роботі з цією віковою групою [4].

Старшокласники (15-17 років) хочуть реалізувати навички, які одержали і вдома, і в школі, в роботі різноманітних гуртків та об'єднань. У цьому віці формуються погляди про природу суспільства, вони висловлюють свої думки з приводу економічного та політичного життя в державі, готуються вийти у «велике життя». Для цієї вікової групи характерні такі форми організації дозвілля як диспути, ток-шоу, лекції, вечори відпочинку, диско-програми, конкурси, консультації тематичні вечори, дні інформації, дні фахівця, виставки художників, виставки рукоділля. Для підлітків і старшокласників велике значення має інформаційнопізнавальне направлення роботи [4].

Для молоді нинішнього часу характерна широта кругозору, різносторонність знань, що є результатом підвищення інформатизації. Молодь сьогодення не завжди замислюється над «високими духовними проблемами». Її більше турбують труднощі повсякденного життя. Вона перебуває під значним впливом не кращих зразків західної масової культури. Молодіжна аудиторія настільки різнопланова і її відношення до життя

неординарне, що перед працівниками органів місцевого самоврядування виникає складне запитання: «Як організувати дозвілля молоді?».

Питаннями організації дозвілля дітей та молоді повинні займатися відділи культури виконавчих комітетів міської (селищної, сільської) ради. До завдань щодо організації дозвілля дітей та молоді мають бути віднесені: реалізація пріоритетів державної політики та повноважень органу місцевого самоврядування у сфері культури; формування конкурентноспроможного мистецького середовища шляхом створення власного мистецького продукту; здійснення заходів щодо створення умов для відродження розвитку культури української нації, всіх видів мистецтва, самодіяльної творчості тощо.

Використані джерела

1. Навчальний посібник для реалізації ініціативи на місцевому рівні в Україні. Київ, 2018. URL: https://www.unicef.org/ukraine/media/2361/file/CCF_manual_ukr.pdf
2. Участь молоді в управлінні громадами / авт.-уклад. О.В. Кулініч, Д.С. Барінова, В.В. Нестеренко. Х. : Харківський відокремлений підрозділ Центру розвитку місцевого самоврядування, 2018. 48 с.
3. Методика організації дозвілля дітей та молоді. URL: <http://www.virtual.ks.ua/students/4760-methods-of-recreation-for-children-and-youth.html>
4. Методика організації дозвілля різних вікових груп населення. Ужгород, 2015. URL: http://zakfolkcenter.at.ua/doc/Metodychka_dozvillya_vikovyh_katehoriy.pdf

Хіночек Вікторія
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: к. мист., доцент, доцент кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності ЗУНУ Вольська С. О.)

СУЧАСНИЙ АРТ-РИНОК: СВІТОВИЙ І УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

Сучасний арт-ринок активно розвивається і є однією з візитівок самобутнього і професійного розвитку мистецтва кожної країни. Поняття арт-ринку має два значення – це твори образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва, які мають художню цінність. Зовсім недавно цей термін стали використовувати для означення виконавських мистецтв та інших культурних послуг, зокрема музейних та галерейних. Сукупність обох значень можна називати як ринок художній [1].

Арт-риноку являє собою соціально-економічний і культурно-історичний механізм, який в основі базується на системі товарного обігу творів мистецтва. Дослідження констатують, що за рівнем прибутковості світовий ринок предметів мистецтва є третім після зброї та наркотиків - «За останні 50 років мистецтво дорожчало в середньому на 12,6% на рік» [2]. Світовий оборот культурних цінностей, за різними підрахунками,